

[Boligministeren]

Jeg finder dog, at det må ske efter en afdækning af omfanget af det kommunale tidsforbrug, herunder hvor store ressourcer der anvendes på at få tilvejebragt fyldestgørende regnskabsoplysninger fra ejeren.

Jeg har derfor bedt Bygge- og Boligstyrelsen om at foranstalte en egentlig undersøgelse af tidsforbruget i forbindelse med kommunernes regnskabsgodkendelse med henblik på, at en eventuel frist kan indgå i en ændring af byfornyelsesloven i næste samling.

Spm. nr. S 792

Til *socialministeren* (29/4 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvilke konkrete initiativer agter ministeren at tage for at sikre, at der bliver indført ensartede retningslinier for kommunernes behandling af sociale sager?«

Begrundelse

Det er uacceptabelt, at borgerne ikke behandles ens af kommunerne, når det drejer sig om sociale sager. Sagen om de ulovligt opkrævede beløb for midlertidigt ophold på plejehjem har nu været i næsten 2 år og har medført en så forskellig tilbagebetalingsprocedure, at det grænser til et lovbrud. Det kan ikke være meningen, at gamle og svage borgere skal nærlæse avisen for at finde ud af, at de har et krav om tilbagebetaling – især ikke, når Justitsministeriet har anført, at tilbagebetaling skal ske »ex officio« som en naturlig forvaltningsakt. Det kan heller ikke være meningen, at kommunerne skal slippe for at betale renter af penge, som er ulovligt opkrævet, når borgere i alle andre tilfælde skal betale renter af de penge, de skylder kommunen.

Svar (6/5 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Hjælp efter den sociale lovgivning ydes normalt efter et skøn i det enkelte tilfælde, når visse betingelser er opfyldt. Det vil sige, at der skal ske en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde af ansøgerens og eventuelt familiens forhold, herunder bl.a. om pågældende opfylder de betingelser, der måtte være angivet i loven, om der er ensartede fortilfælde, og om der er særlige forhold, der tilsiger en fravigelse af praksis i det konkrete tilfælde.

Til støtte for kommunerne er der udsendt en række cirkulærer, vejledninger m.v., der giver nærmere retningslinier for behandlingen og afgørelsen af sager efter den sociale lovgivning.

Det er i en række tilfælde kommunalbestyrelserne, der træffer afgørelse som 1. instans i sager efter den sociale lovgivning.

Kommunalbestyrelsens afgørelse kan indbringes for det sociale ankenævn som normalt sidste administrative klageinstans. Den Sociale Ankestyrelse kan dog optage en sag til behandling, hvis styrelsen finder, at sagen er af principiel betydning.

Efter § 1, stk. 4, i lov om Den Sociale Ankestyrelse vejleder Ankestyrelsen om de sociale ankenævns (og revaliderings- og pensionsnævnenes) praksis. Vejledningen finder sted ved udsendelse af bladet *Nyt* fra Ankestyrelsen, konferencer og forespørgsler om konkret lovforklaring.

På denne baggrund finder jeg ikke, at der er behov for at tage initiativer til yderligere at sikre ensartede retningslinier for kommunernes behandling af sociale sager.

For så vidt angår den konkrete sag, der er nævnt i begrundelsen for spørgsmålet, kan jeg oplyse, at Justitsministeriet i en udtalelse af 24. september 1992 alene har udtalt, at man finder det vanskeligt at udtale sig nærmere om, hvorvidt der foreligger en forpligtelse for kommunerne til af egen drift at gennemføre tilbagebetalingerne af uretmæssigt opkrævet betaling for midlertidigt plejehjemsophold i tiden forud for 1. juli 1991. Efter Justitsministeriets opfattelse henhører den endelige vurdering heraf under domstolene.

Endelig kan jeg om rentespørgsmålet oplyse, at bistandsloven ikke indeholder bestemmelser herom, og at Justitsministeriet også for dette spørgsmåls vedkommende er af den opfattelse, at den endelige vurdering hører under domstolene.

Spm. nr. S 804

Til *boligministeren* (5/5 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvad agter ministeren at foretage sig for at rette op på den urimelighed, der er opstået ved, at BRFKredit har sortlistet giftfrie byggegrunde i Mundelstrup?«